

Οι αρετές της ταπείνωσης και της υπομονής στον Γέρ. Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2juUo0b>]

Το 1902 γράφει και μελοποιεί ακολουθία του οσίου Εφραίμ του Σύρου και συμπληρώνει διάφορες άλλες ελλειπίες, μεταξύ των οποίων και τις ακολουθίες των αγίων Νεοφύτου και Ιωαννικίου, των οποίων τα ονόματα έφεραν οι γεροντάδες του, του αγίου Σωφρονίου, των 99 Οσίων των εν Κρήτη, του αγίου Ιερωνύμου και της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής. Την υμνογραφική του δοξολογία συνεχίζει όντας σε εξορία με παρακλητικό κανόνα στον Μέγα Αντώνιο, Χαιρετισμούς στους αγίους Μηνά, Βίκτωρα και Βικέντιο, Παύλο, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, Σέργιο και Βάκχο, συμπληρώματα σε ακολουθίες άλλων αγίων που τα τίμια λείψανά τους θησαυρίζονται στην Σιμωνόπετρα, ικετηρίους και προσευχητικούς στίχους στον Κύριο, την Παναγία και διαφόρους αγίους και κυρίως με την ανελλιπή καρδιακή συμμετοχή του στις καθημερινές ακολουθίες και την αδιάλειπτη προσευχή. Πολλά από τα έργα του μένουν άγνωστα και διασκορπισμένα.

Τον Φεβρουάριο του 1914 τον τιμούν ψηφίζοντάς τον Προϊστάμενο και μέλος της Γεροντίας παρά τις αντιρρήσεις του. Μέσα σ' όλους τους κόπους και τα ταξίδια δεν λησμονούσε τα μοναχικά του καθήκοντα. Με το κομποσχοίνι στο δρόμο, στην πρύμνη, στο τραίνο.

Στη βαριά ασθένεια του Ηγουμένου Ιωαννίκιου πρώτος συμπαραστάτης ήταν ο π. Ιερώνυμος. Στις 7 Δεκεμβρίου 1919 κλείνει τα μάτια του δεύτερου Γέροντά του, του οποίου τελευταία επιθυμία ήταν να αναλάβει την ηγουμενία το αγαπητό και άξιο τέκνο του, ο π. Ιερώνυμος. Αξίζει να τονισθεί ότι στην ζωή του ποτέ δεν εζήτησε ούτε πολύ περισσότερο διεκδίκησε κάτι. Πάντοτε περίμενε υπομονετικά και αρνιόταν κάθε τιμή και διάκριση. Πολλά χρόνια τον παρακαλούσαν να γίνει ιερέας δίχως να δέχεται.

Ο Γέροντας Ιερώνυμος Ηγούμενος της Μονής (1920-1931)

Στο πρακτικό της 2ας Ιανουαρίου 1920 προτείνεται ως υποψήφιος ηγούμενος. Τον ίδιο χρόνο ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας Ειρηναίος τον χειροτονεί διάκονο στις 11 Απριλίου και πρεσβύτερο στις 12 χειροθετώντας τον αρχιμανδρίτη και πνευματικό. Στις 18 Απριλίου, Κυριακή των Μυροφόρων, του παραδίδουν την ηγουμενική ράβδο με ομόφωνη απόφαση των πατέρων.

Στους πρώτους μήνες της ηγουμενίας του εξέρχεται της μονής και πάλι για ανάγκες της. Φθάνοντας με το πλοίο στον Πειραιά, αντί να πάει στο μετόχι της

Αναλήψεως, που ήταν ο προορισμός του, κατευθύνεται με άλλο πλοίο στην Αίγινα. Εκεί συναντά ασθενή τον άγιο Νεκτάριο, με τον οποίο είχε γνωριστεί από την πρώτη επίσκεψη του αγίου στη μονή τους, το 1898. Από τότε αναπτύχθηκε πνευματικός σύνδεσμος που ανανεωνόταν με τις επισκέψεις του Γ. Ιερωνύμου στην Αθήνα.

Είναι παραμονή της Αγίας Τριάδος και πανηγυρίζει η εκεί μονή. Ο άγιος, κληήρης, αδυνατεί να χοροστατήσει στην αγρυπνία. Οι μοναχές τον ρωτούν αν θα σημάνουν τις καμπάνες. Λέει· «Σημάνετε και ο παπάς έρχεται». Καθώς σήμαιναν, ο Γ. Ιερώνυμος έμπαινε στη μονή. «Δεν σας είπα πως έρχεται ο παπάς και μάλιστα ηγούμενος αγιορείτης», τους είπε ο άγιος. Μετά την αγρυπνία ζήτησε ο άγιος από τον Γ. Ιερώνυμο να περάσει απ' όλα τα κελλιά των μοναχών να τα ευλογήσει. Κι εκείνος μπροστά στον αρχιερέα του Θεού δεν θέλησε να υπακούσει κι έφυγε κρυφά. Όταν αργότερα το διηγείτο, δακρύζοντας έλεγε- «Ποιός ήμουν εγώ μπροστά σε έναν άγιο...». Την παράκληση όμως του αγίου την θυμόταν πάντοτε και τρεις ημέρες προ της κοιμήσεώς του, το 1957, πήγε κι ευλόγησε τα κελλιά των μοναχών.

Ένα μήνα πριν κοιμηθεί ο άγιος Νεκτάριος, αξιώθηκε να τον επισκεφθεί και στο νοσοκομείο, κατά την ημέρα της ονομαστικής του εορτής, στις 11 Οκτωβρίου 1920.

Τον Αύγουστο του 1921 η Ιερά Κοινότητα τον διορίζει μέλος πεντάριθμης επιτροπής για την πρώτη σύνταξη του καταστατικού χάρτη του Αγίου Όρους.

Τα διοικητικά καθήκοντα και η ανάληψη τόσων ευθυνών δεν τον εμποδίζουν να μη δώσει πολλές απ' τις ώρες του στη διακονία των αδελφών. Γίνεται συνδιακονητής των μοναχών. Συναντάται χαράματα στη ζύμη του φούρνου, το χειμώνα να μαζεύει κι αυτός τα χιόνια απ' τις αυλές, στους κήπους τ' απογεύματα, τις νύχτες να πλένει τα ρούχα του. Έδινε έτσι το παράδειγμα της ταπεινώσεως και της εργατικότητας. Ο Γέροντάς του ηγούμενος, παλαιότερα, έτσι τον είχε διδάξει, πρώτος των διακονητών να είναι.

(συνεχίζεται)